

AIXÍ S'ACABARÀ LA VIDA

Aquest mes us convidem a llegir amb atenció uns fragments de la resposta que el cabdill Seattle de les tribus índies Dwamish i Suquamish va adreçar, el 1855, a Franklin Pierce, que aleshores era president dels Estats Units d'Amèrica, contestant d'aquesta manera l'ofertament del govern de comprar-los les terres. Són paraules d'allò més senzilles i alhora profundes. Creiem que val la pena meditar-les.

"El gran cabdill de Washington ha manat fer-nos saber que ens vol comprar les terres. Volem considerar l'ofertament, ja que sabem que si no ho fem poden venir els homes de pell blanca amb les armes de foc a prendre'ns les terres. Com pot ser venut o comprat el cel o l'escalfor de la terra? Se'ns fa estranya aquesta idea. No són pas nostres la frescor de l'aire, ni el llambreig de l'aigua. Hauríeu de saber que cada bocí d'aquesta terra és sagrat pel meu poble. Cada brillant fulla de pi, cada ribera sorrenca, les boires enmig de les arbrades, les clarianes i el zum-sum dels insectes són sagrades experiències i memòries del meu poble. Som un bocí de la terra i alhora ella és un bocí de nosaltres. Les flors perfumades, el cèrvol, el cavall, l'àliga majestuosa, tots són els nostres germans. Les roques del cims, els prats humits de rosada, l'escalfor corporal del poltre, tots som una mateixa família. L'aigua transparent que corre pels rius i rierols no és només aigua, sinó també la sang dels nostres avantpassats. Si us venguéssim les terres caldria que recordéssiu que són sagrades i caldria que ensenyéssiu als vostres fills que els rius són germans nostres i vostres. Però sabem que l'home de pell blanca no pot entendre la nostra manera de ser. Per ell, la terra no és la seva germana, sinó una enemiga. Tracta la mare terra i el germà cel com si fossin objectes que es compren i es venen, com si fossin xais o collarets. La seva fam immensa devorà la terra i rera seu deixarà només un desert.

Nosaltres som d'una altra manera. Les vostres ciutats omplen de tristesa els nostres ulls. No hi ha cap lloc tranquil a les ciutats de l'home de pell blanca. Cap lloc on es pugui escoltar a la primavera com s'obren les fulles dels arbres o la remor de les ales dels insectes. I al capdavall, quina mena de vida té l'home si no pot escoltar el solitari crit del siboc o les discussions de les grano-

tes a la vora de la bassa? Als indis ens agrada el suau murmur del vent damunt la superfície del llac, i l'aroma d'aquest aire purificat per la pluja del migdia o perfumat per l'olor de la pineda...

Cal que ensenyeu als vostres fills, tal com nosaltres fem amb els nostres, que la terra és la mare de tots nosaltres. Tot allò que li esdevé, esdevindrà també als seus fills. Quan els homes escupen la terra s'estan escopint ells mateixos.

Sabem una cosa: la terra no pertany a l'home, és l'home qui pertany a la terra. L'home no ha teixit la xarxa de la vida, només n'és un fil. Està temptant la malaurança si gosa trencar la xarxa. Tot està enllaçat com la sang d'una mateixa família. Nosaltres podríem comprendre alguna cosa si sabéssim què és allò que l'home de pell blanca anhela. Què pensa explicar als seus fills en les llargues nits d'hivern? Quines visions cremen dins els seus pensaments? Quin futur desitja?...

Sabem una cosa que vosaltres potser descobrireu algun dia: que el nostre Déu és el mateix que el vostre. Potser us penseu que teniu poder per damunt d'Ell i alhora en voleu tenir per damunt de totes les terres. Però això no és possible. El Déu de tots els homes es compadeix igualment dels de pell blanca que dels de pell roja. Aquesta terra és ben preuada pel seu creador i malmetre-la seria una greu ofensa. Els homes de pell blanca també sucumbiran i potser abans que la resta de les tribus. Si continueu embrutant el vostre jaç una nit us ofegareu en el vostre propi desert... heu d'estimar-les tal com Déu tot ho estima, car la terra és preciosa per a Ell. Sí, el vostre Déu és el mateix que el nostre. I ni l'home de pell blanca pot defugir el destí comú".

Grup Ecologista
Urgellenc

